

Arrest

nr. 49 579 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X – X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DUPONT, loco advocaat M. WARLOP, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 juli 2009 en hebben zich vluchteling verklaard op 14 juli 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 6 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 8 december 2009.

1.3. Op 28 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd op 29 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van X:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, geboren op 28 juli 1980 in Qameshli stad, provincie Hassaké en een orthodox christen te zijn. U opent in 2002 uw eigen kapsalon 'Lord Mike' en huwt in 2005 met X (O.V. X). Zij werkt als maquilleuse in uw zaak en bleef dit doen ook na het huwelijk. Zij ging ook bij klanten thuis maquilleren. Zo had ze een klant, mevrouw "Oem Ali", hetgeen synoniem is voor "de moeder van Ali", die niet naar het salon wilde komen en die ze thuis ging opmaken. Sinds 2006 werd ze zo regelmatig afgehaald en teruggebracht door de chauffeur van haar man. Haar echtgenoot, Abou Ali of "de vader van Ali", had een hoge functie bij de veiligheidsdiensten, de moekhabarat. Hij had een oogje op uw vrouw en heeft haar proberen verkrachten waardoor ze een miskraam kreeg en drie maanden thuis bleef om te recupereren. Uw vrouw nam haar oom I.(...) B.(...) in vertrouwen die bemiddelde en een oplossing trachtte uit te werken. Op 21 oktober 2007 overleed deze oom, zelfmoord volgens iedereen maar uw vrouw dacht aan moord. Op 29 januari 2008 beviel uw vrouw van uw zoon. U werd in juni 2008 door uw vrouw ingelicht over haar problemen omdat Abou Ali u wat zou willen aandoen. Toen de chauffeur eraan kwam om haar op te pikken, heeft u gezegd dat uw vrouw niet meer werkte. Wanneer Abou Ali hierop belt, neemt u op, beginnen jullie tegen elkaar te roepen en bedreigt hij u. Hierop doken jullie onder bij uw zus. Uw broer wist jullie vervolgens te zeggen dat de moekhabarat geweest was en dat ze u wilde ondervragen. Vervolgens bleven jullie twee maanden in een huis naast dat van uw zus. Begin augustus 2008 vertrekken jullie een eerste keer met jullie paspoorten clandestien naar Turkije. Jullie bleven er tevergeefs wachten op visa die klaargemaakt zouden worden en jullie zoontje werd intussen ernstig ziek. In allerijl hebben jullie jullie zoontje laten dopen in het klooster van Sint-Gabriël op 31 augustus 2008. De smokkelaar vroeg jullie per vrachtwagen verder te reizen of te wachten op visa. Dat wilden jullie niet met een baby en u had contact met uw broer die zei dat de situatie in Syrië gekalmeerd was. Jullie hebben gewacht tot december 2008 en hebben dan beslist terug te keren naar Syrië en jullie gingen bij uw schoonouders wonen. U keerde naar uw kapsalon terug om te werken. In februari 2009, toen u bij uw schoonouders was gaan lunchen, kreeg u telefoon van een werknemer dat de moekhabarat was gekomen om u te zoeken. Jullie gingen onderduiken in het huis waar jullie voorheen verstopt zaten. De veiligheidsdiensten kwamen jullie weer overal zoeken om de zoveel dagen en verzegelden het kapsalon. Jullie vertrokken opnieuw naar Turkije langs dezelfde weg en met dezelfde smokkelaar. Jullie bleven deze keer ongeveer drie maanden daar en toen jullie doorhadden dat jullie niet aan een visum zouden geraken, hebben jullie geaccepteerd per vrachtwagen verder te reizen. Op 14 juli 2009 verklaren jullie zich vluchteling in België.

B. Motivering

Na uw gehoor op 8 december 2009 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag baseert op motieven ingeroepen door uw echtgenote. Gezien er in hoofde van uw echtgenote een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève of in aanmerking dient te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Dienen daarenboven nog volgende opmerkingen worden gemaakt. Vooreerst kan u geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Voor kandidaat-vluchtelingen geldt de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de instanties die hun asielrelaas beoordelen. Tot tweemaal toe zou u een langere periode in Turkije doorgebracht hebben, in afwachting van een verdere doortocht. U legt weliswaar een doopakte van uw zoontje neer die in die periode zou afgeleverd zijn in Turkije, maar dit kan niet aanvaard worden als sluitend bewijs van een maandenlange verblijfsperiode aangezien het enkel betrekking heeft op één dag, waarbij gemakkelijk voor een kortere periode over en weer naar daar gereisd kan zijn. Bovendien vormt het geenszins een bewijs van een beweerde terugkeer naar Syrië in december 2008. U kan voor geen enkel van uw trajecten enig reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van uw reisweg onmogelijk. Dergelijke houding ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van de manier waarop u beweert te hebben gereisd, maar komt ook uw algehele geloofwaardigheid niet ten goede. U maakt aldus noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen uw reisweg aannemelijk.

Verder volstaat het niet een vrees in te roepen, u dient deze ook aannemelijk te maken. Dat een gehuwde man zo ver zou gaan om een christen vrouw, die met een andere man gehuwd is te dwingen tot een overspelige relatie, is behoorlijk kras te noemen in de Syrische context. Dat die persoon ook nog zo ver zou gaan de wettige echtgenoot te gaan bedreigen omdat diens echtgenote niet in een

overspelige relatie wil stappen, is ronduit ongeloofwaardig (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2009, p. 8). Verder is het onaannemelijk dat uw vrouw van deze klanten, die zij bij hen thuis opzoekt en die verantwoordelijk zijn voor jullie vertrek uit Syrië, niet eens de familienaam weet, noch van de man, noch van zijn echtgenote, temeer zij sinds 2006 deze vrouw bij haar thuis 'behandelt' en er naar eigen zeggen vaak over de vloer kwam. Opmerkelijk is ook dat ze niet weet hoeveel kinderen zij hebben (Gehoorverslag CGVS vrouw, 8 december 2009, pp. 10, 16). Zelf bent u evenmin zeker van de familienaam van de man en u "denkt" dat het Khaled is. Met betrekking tot diens vrouw stelt u dat u niets vandoen had met zijn vrouw, dat zelfs als u ze ziet, u ze niet kent omdat u haar kapper niet bent. Nochtans bent u wel de zaakvoerder en werkt uw vrouw als maquilleuse in uw zaak zodat die vrouw in feite uw klant is. Dat u dan niet weet bij wie uw vrouw precies gaat maquilleren en dus geld binnenbrengt voor uw zaak, is dan ook niet erg geloofwaardig (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2009, p. 10). Uw vrouw weet niet precies voor welke dienst van de moekhabarat die Abou Ali werkt en houdt het dan maar op "de algemene moekhabarat" (Gehoorverslag CGVS vrouw, 8 december 2009, p. 16), hetgeen u ook aanhoudt (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2009, p. 10). In het licht van de verschillende veiligheidsdiensten die in Syrië operatief zijn kan het u als Syriër nooit ontgaan zijn dat uw land er verschillende veiligheidsdiensten op na houdt en is uw vage beschrijving als actor van vervolging, wat in uw geval de "algemene moekhabarat" zou geweest zijn, niet overtuigend te noemen: uw omschrijving kan evengoed slaan op een bureau van het directoraat van de politieke veiligheid, op de militaire inlichtingendienst of de luchtmachtinlichtingendienst of de staatsveiligheid.

Het is ook ongeloofwaardig dat u die gezocht zou zijn door de moekhabarat eerst maandenlang ondergedoken zit in Syrië, vervolgens in Turkije en dus met andere woorden bijna een half jaar lang in geen velden of wegen te bekennen was voor de autoriteiten, u in december 2008 gewoon naar uw zaak terugkeert en de klanten bedient in deze drukke eindejaarsperiode. Sterker nog, dit wordt in geen maanden opgemerkt door de moekhabarat die maar lucht zouden krijgen van uw aanwezigheid een tweetal maanden nadien, met name in februari 2009 waarbij ze nu net toevallig onder uw middagpauze aanlopen wanneer u uit gaan lunchen bent. Een dergelijk gebrek aan professionalisme toeschrijven aan "de moekhabarat" van Syrië getuigt van een grove onderschatting van waartoe de veiligheidsdiensten in uw land bekwaam zijn. Dat ze louter omdat uw broer hen zou gezegd hebben dat jullie het land verlaten hadden, u niet meer kwamen zoeken, is een verweer van uw vrouw dat dan ook onvoldoende geacht wordt, a fortiori aangezien u twee maanden werkzaam bent in een zaak met klanten allerhande en jullie niet meer woonden in jullie huis achter de zaak maar bij uw schoonouders logeerden zodat u elke dag zich diende te verplaatsen in de stad 's morgens en 's avonds en blijkbaar voor de lunch ook nog op de middag (Gehoorverslag CGVS vrouw, 8 december 2009, p. 15, p. 19).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart, die van uw echtgenote, uw gezinsboekje voor. Verder legt u het reeds aangehaalde doopcertificaat van uw zoon Gabriël neer en uw rijbewijs. Daarnaast ook nog diploma's van uzelf en uw echtgenote en een deelname aan een festival. Uw identiteit, nationaliteit en beroep worden door ons niet betwist maar zij vormen geen bewijs van de door u voorgehouden feiten. Verder legt u een attest van een dokter uit Syrië neer. Doktersattesten vormen geen bewijs van de ingeroepen vervolgingsfeiten op zich, het attest stelt dat uw vrouw een miskraam heeft gehad door een val maar de feitelijke omstandigheden waarin die val zich heeft voorgedaan worden niet vermeld.

Tot slot dient nog opgemerkt dat in hoofde van uw schoonbroer B.(...), H.(...) (O.V. 5.167.082) die om eigen redenen asiel had aangevraagd, in 2003 een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen. Inmiddels is ook een andere schoonbroer B.(...), S.(...) (O.V. 6.580.140) om eigen redenen asiel komen vragen in België. Uw vrouw heeft hier verder nog ooms van moederszijde: L.(...), M.(...) die door huwelijk hier kwam, L.(...), I.(...) (O.V. 4.857.444) die om eigen redenen asiel aanvroeg met zijn echtgenote in 1999 en in 2003 een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling ontving en L.(...), A.(...) (O.V. 5.407.524) met zijn echtgenote die in 2002 om eigen redenen asiel aanvroeg en in 2004 een erkenning verkreeg. Ook haar oom langs moederszijde L.(...), A.(...) (O.V. 4.792.271) is samen met zijn echtgenote B.(...), L.(...) (O.V. 4.792.271) die haar tante is langs vaderszijde in België om eigen redenen komen asiel aanvragen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van X:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, geboren op 25 maart 1984 in Qameshli stad, met registratie in Kahtaniyé, provincie Hassaké en een orthodox christen te zijn. Vanaf 2004 begint u te werken als maquilleuse. U gaat aan de slag in het kapsalon 'Lord Mike' en huwt in 2005 met de eigenaar daarvan, MIRZA Sleman (O.V. 6.461.460). Ook na het huwelijk bleef u werken en u ging ook bij klanten thuis maquilleren. Zo had u een klant, mevrouw "Oem Ali", hetgeen synoniem is voor "de moeder van Ali", die niet naar het salon wilde komen en die u thuis ging opmaken. Sinds 2006 werd u zo regelmatig afgehaald en teruggebracht door de chauffeur van haar man. Haar echtgenoot, Abou Ali of "de vader van Ali" had een hoge functie bij de veiligheidsdiensten, de moekhabarat. Hij had een oogje op u en liet u een keer afhalen door de chauffeur. Bij hen aangekomen bleek mevrouw niet thuis maar mijnheer wel die u wilde laten weten dat u hem beviel en dat hij een relatie met u wilde beginnen. U weigerde omdat u gehuwd was en de chauffeur bracht u gewoon terug naar het salon. Op een keer nadat u klaar was met een maquillage voor mevrouw op 25 oktober 2006, werd u door de chauffeur weggereden. Hij stopte aan een benzinestation en iemand stapte naast u in en bedreigde u met een pistool. U werd naar een villa gebracht en Abou Ali bleek daar te zijn. Hij wilde u verkrachten en u smeekte dat niet te doen omdat u zwanger was. U viel van de trappen en verloor bloed waarop Abou Ali u naar het hospitaal liet brengen. U bleek een miskraam te hebben en u bleef drie maanden thuis om te recupereren. Dan begon Abou Ali u weer te bellen. U dierf niemand in vertrouwen te nemen, ook uw echtgenoot niet, maar besliste dan toch het te vertellen aan uw oom I.(...) B.(...). Hij ging praten met Abou Ali, hetgeen hem erg enerveerde. Na de zomer begon Abou Ali u weer te bellen. Uw oom dreigde hem ermee te gaan klagen bij hogere autoriteiten indien hij u niet met rust zou laten. Op 21 oktober 2007 is deze oom dood, zelfmoord volgens iedereen maar u dacht aan moord. In die periode was u in de vijfde maand van uw zwangerschap en Abou Ali liet u toen gerust. Op 29 januari 2008 beviel u van uw zoon en drie maanden lang sprak Abou Ali niet met u. Dan begon hij u weer te bellen. Toen hij u begon te bedreigen dat hij uw man zou laten aanhouden, heeft u uw man ingelicht in juni 2008 omdat u er dan zeker van was dat hij achter de moord op uw oom zat. Toen de chauffeur eraan kwam om u op te pikken, heeft uw man gezegd dat u niet meer werkte. Wanneer Abou Ali u hierop belt, neemt uw man op en roepen ze tegen elkaar en bedreigt hij uw man. Hierop doken jullie onder bij een schoonzus. Uw schoonbroer wist jullie vervolgens te zeggen dat de moekhabarat geweest waren en dat ze een arrestatiebevel hadden, uw man zochten en het huis doorzocht hadden. Vervolgens bleven jullie twee maanden in een huis van een broer van de echtgenoot van uw schoonzus. Begin augustus 2008 vertrekken jullie een eerste keer met jullie paspoorten clandestien naar Turkije. Jullie blijven er tevergeefs wachten op visa die klaar gemaakt zouden worden en jullie zoontje werd intussen ernstig ziek. In allerijl hebben jullie jullie zoontje laten dopen in het klooster van Sint-Gabriël op 31 augustus 2008. De smokkelaar liet jullie weten dat jullie enkel per vrachtwagen verder zouden kunnen reizen. Dat wilden jullie niet met een baby en uw man had contact met zijn broer die zei dat de situatie in Syrië intussen gekalmeerd was. Jullie hebben gewacht tot december 2008 en hebben dan beslist terug te keren naar Syrië en jullie gingen bij uw ouders wonen. Uw man ging weer aan de slag in zijn kapsalon. In februari 2009 wanneer uw man komt lunchen, krijgt hij telefoon van een werknemer die meedeelde dat de moekhabarat was gekomen om hem te zoeken. Jullie zijn weer gaan onderduiken in het huis waar jullie voorheen verstopt zaten. De veiligheidsdiensten kwamen jullie weer overal zoeken om de zoveel dagen en verzegelden het kapsalon. Jullie vertrokken opnieuw naar Turkije langs dezelfde weg en met dezelfde smokkelaar. Jullie bleven daar ongeveer drie maanden deze keer en toen jullie doorhadden dat jullie niet aan een visum zouden geraken, hebben jullie geaccepteerd per vrachtwagen verder te reizen. Op 14 juli 2009 verklaren jullie zich vluchteling in België.

B. Motivering

Na uw gehoor op 8 december 2009 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

Vooreerst kan u geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Voor kandidaat-vluchtelingen geldt de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de instanties die hun asielrelaas beoordelen. Tot tweemaal toe zou u een langere periode in Turkije doorgebracht hebben, in afwachting van een verdere doortocht. U legt weliswaar een doopakte van uw zoontje neer die in die periode zou afgeleverd zijn in Turkije, maar dit kan niet aanvaard worden als sluitend bewijs van een maandenlange verblijfsperiode aangezien het enkel betrekking heeft op één dag, waarbij gemakkelijk een kortere periode over en weer naar daar gereisd kan zijn. Bovendien vormt het geenszins een bewijs van een beweerde terugkeer naar Syrië in december 2008. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u niet eens

weet waar jullie al die maanden verborgen waren in Turkije, u komt niet verder dan de vage omschrijving dat het dichtbij de stad Midyat was. Ook de plaats waar jullie maandenlang verborgen zaten in Syrië, kan u niet meer gedetailleerd omschrijven als "een wijk van Qameshli". Op de vraag hoe die noemt, stelt u dat er twee wijken zijn aan de grens, de Kornish en Helleliyé maar dat u niet weet in dewelke jullie zich zouden hebben bevonden (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2009, pp. 15-16). U kan voor geen enkel van uw trajecten enig reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van uw reisweg onmogelijk. Dergelijke houding ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van de manier waarop u beweert te hebben gereisd, maar komt ook uw algehele geloofwaardigheid niet ten goede. U maakt aldus noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen uw reisweg aannemelijk.

Verder volstaat het niet een vrees in te roepen, u dient deze ook aannemelijk te maken. Dat een gehuwde man, een allawiet, zo ver zou gaan om een christen vrouw, die met een andere man gehuwd is te dwingen tot een overspelige relatie, is weinig aannemelijk te noemen in de Syrische context. Verder is het ongeloofwaardig dat u van deze klanten, die u bij hen thuis opzoekt en die de oorzaak zijn van uw vertrek uit Syrië, niet eens de familienaam weet, noch van de man, noch van zijn echtgenote. Temeer u sinds 2006 deze vrouw bij haar thuis opzoekt, en stelt dat u dit vaak deed, wekt zulks de nodige verbazing. Daarenboven weet u niet hoeveel kinderen zij hebben. U weet ook niet precies voor welke dienst van de moekhabarat de man werkt en houdt het dan maar op "de algemene moekhabarat" (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2009, pp. 10, 16). In het licht van de verschillende veiligheidsdiensten die in Syrië operatief zijn kan het u als Syrische nooit ontgaan zijn dat uw land er verschillende veiligheidsdiensten op na houdt en is uw vage beschrijving als actor van vervolging, wat in uw geval de algemene moekhabarat zou geweest zijn, niet overtuigend te noemen: uw omschrijving kan evengoed slaan op een bureau van het directoraat van de politieke veiligheid, op de militaire inlichtingendienst, inlichtingendienst van de luchtmacht of de staatsveiligheid. De vaststelling dat u hieromtrent geen meer accurate informatie kunt verschaffen kan niet overtuigen.

Daarnaast legt u nog een reeks onsamenhangende verklaringen af. U heeft nooit contact gezocht met een advocaat in Syrië en bent nooit klacht gaan indienen tegen Abou Ali omdat u erg bang was en geen bewijzen had om een dergelijke klacht te staven (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2009, pp. 17-18). U bent wel aan een gelegaliseerde kopie geraakt van het proces-verbaal van de zelfmoord van uw oom die u hier neerlegt en die u bekomen heeft via een oom langs vaderszijde die advocaat is (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2009, p. 20). Het proces-verbaal heeft het enkel over een zelfmoord van een persoon wiens familienaam een aantal keren onleesbaar in het document 'voorkomt', niets meer en niets minder. Kopies bieden daarenboven geen sluitende bewijswaarde aangezien ze gemakkelijk te manipuleren zijn. Om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. In dit kader dient nog te worden aangestipt dat u zelf aangeeft een familielid te hebben die advocaat is, waardoor het logisch is dat u hem op zijn minst over uw problemen zou hebben aangesproken en gepolst zou hebben of u in deze aangelegenheid iets zou kunnen ondernemen. Het feit dat u dit hebt nagelaten kan andermaal niet overtuigen.

Het is ook ongeloofwaardig dat uw man die gezocht zou zijn door de moekhabarat eerst maandenlang ondergedoken zit in Syrië, vervolgens zijn toevlucht zoekt in Turkije, en dus met andere woorden bijna een half jaar lang in geen velden of wegen te bekennen was voor de autoriteiten, hij in december 2008 zomaar gewoon naar zijn zaak terugkeert en de klanten bedient in deze drukke eindejaarsperiode. Sterker nog, dit wordt in geen maanden opgemerkt door de moekhabarat die maar lucht zouden krijgen van zijn aanwezigheid een tweetal maanden nadien, met name in februari 2009 waarbij ze nu net toevallig onder zijn middagpauze aanlopen wanneer hij uit gaan lunchen is. Een dergelijk gebrek aan professionalisme toeschrijven aan "de moekhabarat" van Syrië getuigt van een grove onderschatting van waartoe de veiligheidsdiensten in uw land bekwaam zijn. Dat ze louter omdat uw schoonbroer hen zou gezegd hebben dat jullie het land verlaten hadden, hem niet meer kwamen zoeken, is een verweer dat dan ook onvoldoende geacht wordt, a fortiori aangezien uw man twee maanden werkzaam is in een zaak met klanten allerhande en jullie niet meer woonden in jullie huis achter de zaak maar bij uw ouders logeerden zodat hij elke dag zich diende te verplaatsen in de stad 's morgens en 's avonds en blijkbaar voor de lunch ook nog op de middag (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2009, p. 15, p. 19).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart, die van uw echtgenoot en uw gezinsboekje voor. Verder legt u het reeds aangehaalde doopcertificaat van uw zoon Gabriël neer en een rijbewijs van uw man. Daarnaast ook nog diploma's van uzelf en uw echtgenoot en een attest van deelname aan een festival van uw man. Uw identiteit, nationaliteit en beroep worden door ons niet betwist maar zij vormen geen bewijs van de door u voorgehouden feiten. Verder legt u een attest van

een dokter uit Syrië neer. Doktersattesten vormen geen bewijs van de ingeroepen vervolgingsfeiten op zich, het attest stelt dat u een miskraam heeft gehad door een val maar maakt geen melding van de feitelijke omstandigheden waarin die val zich heeft voorgedaan.

Bovengenoemde argumenten ondermijnen op manifeste wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen en u bent er dan ook niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat ook ten aanzien van uw echtgenoot M.(...) S.(...) (O.V. 6.461.460) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd. Ook in hoofde van uw broer B.(...), H.(...) (O.V. 5.167.082) werd in 2003 een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen. Hij vroeg om eigen redenen asiel aan in 2001, redenen die u niet kent (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2009, p. 4). Inmiddels is ook uw andere broer B.(...), S.(...) (O.V. 6.580.140) om eigen redenen asiel komen vragen in België. U heeft hier verder nog ooms van moederszijde van wie u de redenen niet kent waarom zij naar België gekomen zijn: L.(...), M.(...) die door huwelijk hier kwam, L.(...), I.(...) (O.V. 4.857.444) die om eigen redenen asiel aanvroeg met zijn echtgenote in 1999 en in 2003 een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling ontving en L.(...), A.(...) (O.V. 5.407.524) met zijn echtgenote die in 2002 om eigen redenen asiel aanvroeg en in 2004 een erkenning verkreeg (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2009, p. 5). Ook uw oom langs moederszijde L.(...), A.(...) (O.V. 4.792.271) is samen met zijn echtgenote B.(...) L.(...) (O.V. 4.792.271) die uw tante is langs vaderszijde in België om redenen die u niet kent komen asiel aanvragen (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2009, p. 20).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als beginsel van behoorlijk bestuur zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voeren verzoekers aan dat zij wel degelijk voldoen aan de voorwaarden van de Conventie van Genève, aangezien zij vrezen voor hun leven. Zij herhalen dat verzoeker wordt gezocht door de Mukhabarat, verzoekster werd lastiggevallen en bedreigd door de heer "Abou Ali", die zelfs heeft geprobeerd haar te verkrachten en haar oom, I.B., dood is aangetroffen – zelfmoord volgens iedereen maar verzoekster dacht aan moord – nadat hij met "Abou Ali" is gaan praten en ermee gedreigd had te gaan klagen bij hogere autoriteiten indien hij verzoekster niet met rust zou laten. Verzoekers poneren dat zij op geen bescherming kunnen rekenen vanwege de Syrische autoriteiten en zij ondernemen vervolgens een poging de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, herhalen verzoekers dat zij worden gezocht door de Mukhabarat en stellen zij dat het duidelijk is dat zij in de onmogelijkheid verkeren om naar Syrië terug te keren. Verzoekers menen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alvorens hen de subsidiaire bescherming te weigeren, veel officiële bronnen in overweging zou moeten nemen waaruit blijkt dat de geforceerde terugkeer van asielzoekers hun leven in gevaar kan brengen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissingen wordt verzoekers hun asielaanvraag verworpen omdat (i) zij voor geen enkel van hun trajecten enig reisbescheiden voorleggen en aldus op vrijwillige wijze iedere controle van hun reisweg onmogelijk maken, houding die niet alleen de geloofwaardigheid ondermijnt van de manier waarop zij beweren te hebben gereisd, maar ook hun algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt, (ii) verzoekster niet eens weet waar zij al die maanden verborgen waren in Turkije en niet verder komt dan de vage beschrijving dat het dichtbij de stad Midyat was en zij ook de plaats waar zij maandenlang verborgen zaten in Syrië niet meer gedetailleerd kan beschrijven als "een wijk van

Qameshli", (iii) het in de Syrische context weinig aannemelijk te noemen is dat een gehuwde man, een allawiet, zo ver zou gaan om een christelijke vrouw die met een andere man gehuwd is te dwingen tot een overspelige relatie en het verder rondt ongelofwaardig is dat die persoon ook nog zo ver zou gaan de wettige echtgenoot te gaan bedreigen omdat diens echtgenote niet in een overspelige relatie wil stappen, (iv) het onaannemelijk is dat verzoekster, van deze klanten, die zij bij hen thuis opzoekt en die verantwoordelijk zijn voor verzoekers hun vertrek uit Syrië, niet eens de familienaam weet, zij evenmin weet hoeveel kinderen zij hebben en niet precies weet voor welke dienst van de Mukhabarat "Abou Ali" werkt en het dan maar op "de algemene Mukhabarat" houdt en ook verzoeker hieromtrent niet meer informatie weet te verschaffen, (v) het ongelofwaardig is dat verzoeker, die zou gezocht zijn door de Mukhabarat eerst maandenlang ondergedoken zit in Syrië, vervolgens in Turkije en dus met andere woorden bijna een half jaar lang in geen velden of wegen te bekennen was voor de autoriteiten, in december 2008 gewoon naar zijn zaak terugkeert en de klanten bedient in de drukke eindejaarsperiode, dit in geen maanden wordt opgemerkt door de Mukhabarat, die maar lucht zouden krijgen van zijn aanwezigheid een tweetal maanden nadien, met name in februari 2009 waarbij ze net toevallig onder zijn middagpauze aanlopen wanneer hij uit gaan lunchen is; het toeschrijven van een dergelijk gebrek aan professionalisme aan de Mukhabarat van Syrië getuigt van een grove onderschatting van waartoe de Syrische veiligheidsdiensten bekwaam zijn en de uitleg dat ze verzoeker niet meer kwamen zoeken louter omdat zijn broer hen zou gezegd hebben dat hij het land had verlaten dan ook onvoldoende geacht wordt, (vi) verzoekster nooit contact heeft gezocht met een advocaat in Syrië en nooit klacht heeft ingediend tegen "Abou Ali", terwijl zij zelf aangeeft een familielid te hebben die advocaat is, waardoor het logisch is dat ze hem op zijn minst over haar problemen zou hebben aangesproken en gepolst zou hebben of zij in deze aangelegenheid iets zou kunnen ondernemen, (vii) de gelegaliseerde kopie van het proces-verbaal van de zelfmoord van haar oom het enkel heeft over een zelfmoord van een persoon wiens familienaam een aantal keren onleesbaar in het document 'voorkomt', niets meer en niets minder en (viii) ook de overige neergelegde documenten geen bewijs vormen van de voorgehouden feiten daar verzoekers hun identiteit, nationaliteit en beroep niet worden betwist en het doktersattest louter stelt dat verzoekster een miskraam heeft gehad door een val maar geen melding maakt van de feitelijke omstandigheden waarin die val zich heeft voorgedaan.

Zo verzoekers aanvoeren dat het op basis van de bestreden beslissingen voor hen volstrekt onmogelijk is om na te gaan waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat zij niet kunnen worden erkend als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève, stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 juni 2010 (CG nr. 0914697 en 0914697B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekers in het verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

2.4.1. Met betrekking tot hun reisweg en het ontbreken van reisbescheiden, herhalen zij hun eerdere verklaringen dat zij begin augustus 2008 een eerste keer, in het bezit van hun paspoorten – welke later bij de smokkelaar in Turkije zijn gebleven –, clandestien naar Turkije zijn vertrokken, zij daar zijn gebleven tot december 2008, moment waarop zij hebben beslist om terug te keren naar Syrië en zij bij verzoeksters ouders zijn gaan wonen, zij vervolgens opnieuw naar Turkije zijn vertrokken en daar ongeveer drie maanden hebben verbleven alvorens door te reizen naar België. Verzoekers wijzen erop dat zij een, in Turkije in deze periode afgeleverde, doopakte voorleggen van hun zoontje. Zij menen dat deze doopakte wel degelijk een sluitend bewijs vormt van hun verblijf in Turkije zodat de bestreden beslissingen naar het oordeel van verzoekers onjuist gemotiveerd zijn waar wordt gesteld dat zij niet aantonen wanneer ze hun land hebben verlaten.

Verzoekers gaan er in hun betoog echter aan voorbij dat de doopakte enkel kan aantonen dat hun kind in Turkije gedoopt werd op 31 augustus 2008, niets meer en niets minder, zodat de motivering in de bestreden beslissing, namelijk *“U legt weliswaar een doopakte van uw zoontje neer die in die periode zou afgeleverd zijn in Turkije, maar dit kan niet aanvaard worden als sluitend bewijs van een maandenlange verblijfsperiode aangezien het enkel betrekking heeft op één dag, waarbij gemakkelijk een kortere periode over en weer naar daar gereisd kan zijn. Bovendien vormt het geenszins een bewijs van een beweerde terugkeer naar Syrië in december 2008”*, niet in het minst wordt weerlegd of ontkracht.

2.4.2. Wat betreft de motivering van de bestreden beslissingen *“dat een gehuwde man, een allawiet, zo ver zou gaan om een christen vrouw, die met een andere man getrouwd is te dwingen tot een overspelige relatie, is weinig aannemelijk te noemen in de Syrische context (...)”* stellen verzoekers dat dit nochtans met de werkelijkheid overeenstemt, dat deze dingen vaak voorkomen in Syrië en officieren van veiligheidsdiensten op deze wijze handelen tegenover jonge christelijke vrouwen omdat ze goed weten dat tegen hen geen enkele klacht zal worden ingediend en ze totale straffeloosheid genieten.

De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoekers zich beperken tot blote beweringen.

2.4.3. Dat verzoekster niet kan verduidelijken voor welke dienst van de Mukhabarat “Abou Ali” werkt, trachten verzoekers te verklaren door het feit dat verzoekster bij de echtgenote van “Abou Ali” ging werken en dus in alle bescheidenheid moest handelen zodat het onmogelijk was om vragen te stellen over de activiteiten van diens echtgenoot.

Betreffende de motivering van de tweede bestreden beslissing dat verzoekster nooit een advocaat heeft gecontacteerd om haar problemen aan te kaarten en zij nooit klacht heeft ingediend tegen “Abou Ali”, herhaalt zij opnieuw haar eerdere verklaring dat zij bang was, het niet gemakkelijk is om een klacht te gaan indienen tegen een officier en zij geen bewijzen had om een klacht te staven.

De Raad stelt ook hier vast dat verzoekers zich in het verzoekschrift beperken tot het herhalen van hun asielmotieven, het uiten van blote beweringen en het louter tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dergelijk verweer volstaat evenwel niet om de pertinente en afdoende motivering van de bestreden beslissingen, die steun vindt in het administratief dossier, te weerleggen.

2.4.4. De overige motieven van de bestreden beslissingen, in het bijzonder (i) dat verzoekster niet weet waar zij en haar echtgenoot in Turkije verbleven hebben en zij evenmin kan verduidelijken waar zij maandenlang in Syrië ondergedoken leefden en (ii) dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker, na bijna een half jaar te zijn ondergedoken gewoon terug naar zijn zaak zou zijn teruggekeerd en de klanten zou hebben bediend in de drukke eindejaarsperiode, zijn aanwezigheid pas een tweetal maanden later door de Mukhabarat zou zijn opgemerkt, waarbij ze dan net toevallig onder de middagpauze zouden zijn aangelopen wanneer hij uit gaan lunchen is en het toeschrijven van een dergelijk gebrek aan professionalisme aan de Syrische Mukhabarat getuigt van een grove onderschatting van waartoe de Syrische veiligheidsdiensten bekwaam zijn, worden in het verzoekschrift niet betwist zodat deze gehandhaafd blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

2.4.5. Ook de motivering met betrekking tot de door verzoekers in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte stukken wordt in het verzoekschrift niet betwist zodat de Raad om dezelfde

redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken, in het bijzonder de gelegaliseerde kopie van het proces-verbaal van de zelfmoord van verzoeksters oom en het doktersattest uit Syrië, niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden feiten.

2.5. Tot slot stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden in het verzoekschrift, uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met het geheel van hun verklaringen. Het is immers het geheel van hun vage, onwaarschijnlijke en ongeloofwaardig geachte verklaringen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers hun asielrelaas. Daarenboven heeft de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken zodat een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden volgehouden. Verzoekers laten overigens na te concretiseren met welke elementen in hun verklaringen de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden.

2.6. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partijen worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij/zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Volledigheidshalve benadrukt de Raad nog dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat zo al enig geloof zou worden gehecht aan het door verzoekers uiteengezette relaas – quod non – zij niet aantonen dat de oorzaak van hun beweerdde problemen met “Abou Ali” het gemeenschappelijke karakter overstijgen, noch maken zij aannemelijk dat de overheid geen bescherming zou hebben kunnen bieden. Zo een conflict met een officier van de veiligheidsdiensten in Syrië delicaat is betekent dit nog niet dat alle handelingen van de veiligheidsdiensten door henzelf togedekt worden en er geen interne controlediensten bestaan. Uit het relaas van verzoekers blijkt dat zij geen enkele serieuze poging hebben ondernomen om klacht in te dienen of hulp in te roepen van een advocaat. Zo verzoekers beweren dat verzoeksters oom met “Abou Ali” is gaan praten en hij nadien is overleden, officieel door zelfmoord, maar volgens hen werd hij vermoord, leest de Raad in het door verzoekers ingediende PV over het overlijden van de oom dat zowel de echtgenote als de broer verklaarden dat de oom zelfmoord pleegde en dat hij aan een psychische ziekte leed, zodat ook aan dit onderdeel van hun relaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor hun verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroepen dan de elementen aangehaald in het kader van hun asielaanvraag. Aangezien hun vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kunnen verzoekers zich niet baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief

dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.9. Waar verzoekers in fine vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C GOETHALS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C GOETHALS